

“VÔ MA KHẢO BẤT THÀNH ĐẠI ĐẠO”

Diệu Thuận

Một sĩ tử sau thời gian dài trau giồi kinh sử thì phải trải qua một kỳ khảo thí để xem trình độ học vấn của mình đạt đến mức độ nào. Một học sinh muốn lên lớp phải trải qua kỳ thi để xem mình có đủ trình độ, đủ sức tiếp tục theo học lên lớp trên hay không. Ngọc có trải qua sự trui rèn mài giũa thì ngọc mới càng trở nên sáng láng, có giá trị hữu ích cho đời. Cũng như thế, người tu muốn trở thành Thần Thánh Tiên Phật thì cần phải trải qua những cuộc khảo thí để xem mình có chung thủy, nhứt tâm đi theo con đường tu hay không và để xem phẩm hạnh mình có xứng đáng với phẩm vị thiêng liêng mà Ông Trên ban thưởng hay không. Đường trường mới biết sức ngựa có bền bỉ, vượt qua mọi trở ngại chông gai hay không. Chính vì thế, Đức Diêu Trì Kim Mẫu đã dạy:

*“Vô ma khảo bất thành Đại Đạo
Ngọc có giồi giá bảo mới nên
Đường trường biết sức ngựa bền
Hỡi con mài sắt nên kim đâu là!”¹*

1. Thánh tịnh Ngọc Minh Đài, 15-10 Bính Ngọ (26-11-1966).

1. KHẢO LÀ GÌ? TẠI SAO NGƯỜI TU THƯỜNG BỊ KHẢO?

Theo từ điển của Đào Duy Anh thì khảo là tra xét, thí nghiệm; Đảo là xô đổ, không thuận, trái ngược. Khảo đảo là sự thử thách trình độ của con người. Đôi lúc sự khảo đảo rất nghiệt ngã, xô đẩy con người một cách quyết liệt để làm cho người bị gục ngã nếu không có sự quyết tâm, trái lại sẽ làm cho con người tiến hóa, vươn lên nếu có sự kiên tâm trì chí.

Đức Ngộ Hai Giáo Chủ có dạy: *“Khảo là chi? Là để lọc lừa sàng sảy, ai phước đức đủ đầy thì được Thầy chỉ dạy, ai căn mỏng đức sơ sẽ bị ma kéo, quỷ trì.”*²

Người đã quyết chí cầu tu tìm đường giải thoát để trở thành Thần Thánh Tiên Phật cần được mài giũa, trui rèn đức hạnh cho xứng đáng với phẩm vị được ban thưởng. Chính vì thế, một khi chúng ta lập chí thệ nguyện thì sự khảo đảo sẽ đến với ta, trước tiên là giúp người tu trau sửa thân tâm, rèn luyện bản tánh để bồi đắp những chỗ còn khiếm khuyết; kế đến giúp người tu trả lãn những oan khiên nghiệp chướng mà mình đã tạo ra từ bao lượng kiếp. Đồng thời đây cũng là việc lọc lừa, sàng sảy, thử thách đức tin, lòng chung thủy và sự quyết tâm tầm tu giải thoát của mình. Nếu không có sự khảo đảo thử thách của ma quỷ thì làm sao tạo Phật tác Tiên. Thế nên, việc người tu gặp điều khảo đảo trên con đường tu là lẽ đương nhiên, không ai có thể tránh khỏi. Chính vì thế mà một khi ai vừa thệ nguyện sẽ làm đệ tử dự bị thì điều trước tiên là những bản tánh vốn đã tiềm ẩn từ lâu trong người sẽ lộ ra ngoài; những lỗi lầm, thói hư tật xấu,

2. Đức Ngộ Hai Giáo Chủ, *Tây Du Chơn Giải*, 23-4 Ất Sửu (1985).

những dục vọng ham muốn dù xấu hay tốt đã được chế ngự từ lâu bên trong sẽ hiện bày ra trước mắt người đó mà không có gì có thể ngăn cản được. Lúc này đây đòi hỏi người tu phải chiến đấu mãnh liệt, cực nhọc gấp trăm lần hơn trước cho đến khi nào diệt trừ được tất cả những thói hư tật xấu trong lòng. Đó chính là một cuộc khảo thí, mài giũa để phẩm hạnh người tu ngày càng trở nên tốt đẹp, hoàn thiện hơn.

Mặt khác, theo phép công bình của Thiên đạo đối với tất cả muôn loài vạn vật thì Thầy buộc phải cho ma quỷ đến để thử thách người tu vì người tu là những thí sinh ứng thí trên trường thi thì phải chấp nhận sự khảo thí để biết trình độ tu tiến đạt đến mức độ nào để nhận được sự ban thưởng phẩm vị tương xứng.

Đức Chí Tôn có dạy:

“Thầy đã tiên tri cho mỗi con được hiểu trước, Thầy đã thả một đoàn quỷ để khảo mỗi con, nếu con nào bền gan cố gắng để vượt qua được, thì Thầy sẽ ban trọng thưởng; còn con nào yếu tánh, thì phải chậm trễ đường Đạo”.³

Sự khảo thí cũng là dịp để sàng lọc chơn giả, để biết được ai là người thực sự tu hành, ai là người giả tu, mượn danh Đạo tạo danh đời trong thời buổi Hạ ngươn mạt kiếp này. Vàng có qua lửa đỏ mới biết được tuổi vàng, ngọc có giồi mài thì mới tăng giá trị của ngọc, đường dài mới biết sự dẻo dai của con tuấn mã. Một khối sắt muốn trở nên hữu dụng cho đời phải chịu trải qua nhiều công đoạn giũa rèn, tôi luyện thì mới trở thành những vật có giá trị hữu ích cho đời. Người tu cũng thế, cần phải trải qua

3. Đức Chí Tôn, Tam Giáo Điện, 29-01 Giáp Tý (14-3-1953).

sự khảo đảo thì mới đánh giá được sự kiên tâm trì chí, công đức, phẩm hạnh trên từng nấc thang tiến hóa để thể hiện sự công bình của Tạo Hóa. Đức Chí Tôn dạy:

“Khảo lòng, giờ nay nhiều trẻ đã chia ra, thì các con phải ráng dung hòa cho trọn vẹn; dù gặp nhiều sự khảo lòng con, đó chỉ là một cơ hội để cho con trau dồi công đức. Thầy dạy sơ, mong mỗi con rõ thấu.(...)”

Giờ nay, Thầy dạy cho các con gặp hồi khảo đảo, nhưng có lắm trẻ lại nói: Đó là lời Thầy an ủi các con hoặc tự con nêu lên để chừa lỗi chính con, nhưng không đâu mỗi trẻ, nếu cơ Đạo không trải qua những giờ phút đen tối như hiện tình, thì ngày thành đạo, con nào cũng là trang quả cảm hy sinh cả, như vậy sao gọi là luật công bình.”⁴

2. CÁC LOẠI KHẢO ĐẢO TRÊN ĐƯỜNG TU

Thông thường thì chúng ta thường nghe nói đến hai loại khảo là khảo thuận và khảo nghịch. Đây chỉ là hai trong tám cách khảo là:

Nội khảo – Ngoại khảo – Khí khảo – Kỳ khảo – Thuận khảo –
Nghịch khảo – Điền Đảo khảo – Đạo khảo

+ **Nội khảo:** Là sự khảo đảo ở bên trong, mà thông thường người tu khi bước vào con đường cầu Đạo thì thường hay gặp phải sự nội khảo như: tai nạn, bệnh hoạn... nhằm để thử thách đức tin và sự bền chí của người tu. Sở dĩ người tu hay gặp nội khảo vì trong vô lượng kiếp đã gây tạo biết bao oan khiên nghiệp chướng, nay quyết tâm cầu tu giải thoát thì những chủ

4. Đức Chí Tôn, Huồn Cung Đản, 01-01 Tân Sửu (14-02-1961).

nợ trong các kiếp đến đời nợ. Vì thế, có những vị tu hành chân chánh, đạo hạnh, lại bị đau bệnh triền miên hoặc cuối đời phải chịu trả nghiệp thân nằm một chỗ. Đó là để trả dứt nợ tiền khiên từ vô lượng kiếp. Trong Thánh Ngôn Hiệp Tuyển có ghi lời Đức Chí Tôn dạy:

*“Ức lòng để tỏ đặng cùng ai
Hiền đức mà sao chịu khổ hoài
Lão nói tỏ tường cho đó hiểu
Cũng là vay trả luật xưa nay.”*

Thế nên, khi gặp cơn khảo thí, người tu không nên oán Trời trách Đất mà phải vui vẻ trả nợ, cam lòng chịu đựng, nhẫn nại vượt qua, giữ vững đức tin và phải ráng lo bồi công lập đức ngõ hầu giải trừ những oan khiên nghiệp chướng mà mình đã gây tạo.

+ **Ngoại khảo:** Là sự khảo đảo do bên ngoài tác động đến đường tu hành của người tu như vợ con phản đối, bạn bè giễu cợt, hàng xóm chê cười,... Đối với cơn khảo thí này đòi hỏi người tu phải có tâm nhẫn nại, ôn hòa, giữ vững đức tin vào các Đấng Thiêng Liêng, đồng thời tâm không oán hận, mà trái lại phải hết lòng giúp đỡ mọi người, đặc biệt là đối với những người chỉ trích, phỉ báng mình và cầu xin sự hộ trì giúp sức của Ông Trên để vượt qua cơn khảo thí.

+ **Khí khảo:** Khí là giận. Thông thường sự giận dữ sẽ làm cho người tu mất đi sự sáng suốt và thiêu hủy cả rừng công đức mà mình đã dày công tu luyện. Nguyên nhân là do mình không làm chủ được tâm, không biết nhẫn nại trước những sự xuyên tạc, thị phi của người khác, cũng như không dần được lòng sân hận trước những lời vu khống, bịa đặt của người khác, thậm chí giận dữ trước sự vong ân bội nghĩa của người. Chính cái giận

này đã đưa người tu vào vòng khảo thí một cách khéo léo mà ta không hề hay biết để rồi chúng ta phải thất bại trước sự khảo thí đó làm tâm ta bất an, hối hận sau cơn nóng giận. Vì thế, người tu cần phải hết sức bình tĩnh làm chủ tâm mình khi gặp cơn khí khảo, cần phải hết sức sáng suốt, nhẫn nại chế ngự cơn tức giận với một tấm lòng khoan dung đại lượng với người khác.

Đức Thích Ca gặp người nhỏ nước bọt vào mặt mình mà tâm vẫn bình thản, an nhiên không hề oán giận, trái lại còn cảm thương cho người đó bị vô minh che lấp. Ngài đã từng nói mỗi người như một dòng sông, sông thường thay đổi thì ngày hôm qua, hôm nay và ngày mai ta đều không thể ở trong cùng một dòng sông, thì hãy để cho những phiền muộn, những sai lầm trôi theo dòng nước, chớ nên ôm lòng oán hận mà hãy luôn nghĩ đến những điều tốt đẹp, tích cực. Đức Phật Di Lặc dạy: *“Có người chửi vào lão Chuyết, lão Chuyết cười hì hì, nếu nhỏ nước miếng vào mặt ta, cứ để vậy cho nó khô, khỏi cần phí công lau chùi, làm cho kẻ nhỏ cũng được vui”*. Còn Chúa Giê-su thì dạy: *“Nếu ai vả má bên phải của con, thì hãy đưa má trái cho nó nữa.”*⁵

+ **Kỳ khảo:** Là những khảo thí do luật Nhơn quả đưa tới như sau khi cầu đạo rồi thì làm ăn thất bại, vợ chồng gây gỗ, con cái chia lìa... Trước sự khảo đảo này, người tu cần hiểu rõ luật Nhân quả. Trong một gia đình, vợ chồng, con cái đều có duyên nợ với nhau từ tiền kiếp. Duyên tốt hay xấu, ngắn hay dài, tất cả đều do nhân duyên ta đã tạo nên. Mặt khác, tiền tài, danh vọng, địa vị, tài sản chỉ là những thứ giả tạm, như bọt nước đầu ghềnh, có đó rồi lại mất đó. Con người khi đến thế gian chỉ với hai bàn tay

5. Mt 5, 39.

trắng và khi chết đi cũng trắng tay, không đem gì theo được, thế nên cuộc đời cũng như một giấc chiêm bao, có gì ta phải đau khổ trước những buồn vui đắc thất của cuộc đời. Hãy để cho tâm được thanh thản, an nhiên, xem mọi sự như mây bay, nước chảy...

+ **Thuận khảo:** Là những việc may mắn, thuận lợi luôn đến với ta khiến cho ta mãi mê trong thế sự. Chính sự khảo đảo tinh vi này mới dễ dàng làm cho người tu rơi rớt, vì mỗi mỗi đều thuận theo ý muốn của ta, nên dễ quyến rũ ta sa chơn lằm lạc. Thánh giáo có nói:

“Khảo nghịch chịu được thì an,

Khảo thuận mới dễ dở dang anh hùng.”

Nhơn sanh tại thế gian này đã có những kiếp quá khứ, hiện tại và tương lai triền miên tiếp nối thành một chuỗi mắc xích với nhau dài vô tận từ kiếp này sang kiếp khác. Những kiếp trước do chúng ta khéo tu phước, nên kiếp hiện tại được thụ hưởng mọi tiện nghi vật chất tại cõi đời này. Đây chính là khảo thuận thường đưa hành giả xa rời đạo lý. Nếu con người biết dùng phần thưởng của mình hầu tiếp tục sự nghiệp đạo đức thì đó là một điều tốt đẹp, giúp cho đường tu được thuận lợi, dễ dàng hơn. Nhưng nếu con người thiếu sự sáng suốt nhận định mà cho đây là phần thưởng Thiên Liêng đãi ngộ mình rồi từ đó đắm đuối đưa chân trong sự hưởng thụ, không lo tiếp tục sự nghiệp đạo đức thì sẽ dễ dàng gây tạo nghiệp chướng. Chính từ chỗ buông thả, thụ hưởng đó sẽ dẫn ta đi đến chỗ sa đọa, trụy lạc lúc nào không hay biết đồng thời chính những hành vi đó đã làm phá sản sự nghiệp đạo đức của ta ở những kiếp đã qua. Phần khảo thuận này có hai mặt Thánh và phàm.

- **Mặt Thánh:** Như được người trên khen thưởng, người dưới

ủng hộ, dần dần chúng ta ngủ mê trên chiến thắng, trở nên đắc ý, tự cao tự đại, ngạo mạn mà quên đi phần tu dưỡng thân tâm. Chính những lúc này đây chúng ta cần phải hết sức cảnh giác, sáng suốt tự cảnh tỉnh, xét mình cho thật kỹ càng, hầu cảm tạ sự ban thưởng của bề trên, sự thương yêu của người dưới để rồi cần phải khiêm tốn, nhún nhường, tu sửa thân tâm hơn nữa để xứng đáng với sự tin yêu đó, đồng thời làm tấm gương tốt cho đàn em noi theo. Có như thế chúng ta mới vượt qua được cơn khảo thí, đạo đức tăng huy, và tiến lên một bậc trên nấc thang tiến hóa. Trái lại, nếu ta không biết tu dưỡng thân tâm, tự cao, ngã mạn, xem mình là người có tài đức hơn thiên hạ, bắt người khác phải cung phụng, phục vụ cho mình là mình đã thất bại, bị dở dang sự nghiệp đạo đức, và bị thối lui trên nấc thang tiến hóa.

- **Mặt phàm:** Như buôn bán phát đạt, thăng quan tiến chức, thành công về mọi mặt. Trong trường hợp này, người tu cần sáng suốt hiểu rằng tất cả những gì ta có được, thành tựu trong hiện tại là do cái nhân tốt mà ta đã gây tạo từ tiền kiếp nên kiếp này mới được hưởng. Từ đó tận dụng những phương tiện vật chất có được để tiếp tục vun đắp sự nghiệp đạo đức. Còn nếu chỉ biết hưởng thụ thì đến khi tiêu xài hết phước đức, nghiệp chướng sẽ đến. Do đó, khi được thành công, giàu sang thì càng phải lo lập công bồi đức, phụng sự nhơn sanh về vật chất lẫn tinh thần với một tình thương yêu chân thật, có như thế mới thăng tiến trên phương diện tâm linh.

+ **Nghịch khảo:** Là chúng ta gặp những cảnh bất như ý, hoặc nghèo túng, hoạn nạn, ốm đau, hoặc gia đạo xào xáo, chông thì quyết tâm hành đạo mà vợ thì lại muốn lôi kéo vào con đường công danh sự nghiệp vinh hoa phú quý, hay ngược lại. Hoặc cả

cha lẫn mẹ cùng tu thân hành đạo nhưng con cái lại hư hỏng, khinh mạn, sa đọa, quấy phá làm cho cha mẹ buồn rầu, lao tâm nhọc trí. Việc nghịch kháo này cũng có hai mặt: Thánh và phàm.

- **Mặt Thánh:** Người tu gặp người trên vô tình, xử sự không đúng lẽ công bình, mình có công không được ban thưởng mà còn vô cớ bị chỉ trích, đồng thời còn bị người dưới khinh khi, xem thường, khiến cho tâm mình dễ sinh lòng phẫn uất, thối chí ngã lòng, bỏ dở đường tu. Trước cơn kháo thí này, người tu phải giữ vững đức tin, tin vào luật công bình của Tạo Hóa, tin rằng tấm lòng chí thành, trung kiên son sắt của mình Trời sẽ biết, không màng chi đến sự khen chê của người khác. Từ đó, quyết tâm tu hành với tâm bất thối chuyển, chấp nhận mọi thị phi ngang trái, thì sẽ càng được thăng tiến trên đường tu. Quan Âm Thị Kính là một tấm gương điển hình của người tu chiến thắng được nghịch kháo. Trong Đại Thừa Chơn Giáo, Đức Chí Tôn có dạy:

“Mặc tình những tiếng thị phi

Khó khăn kháo đảo, chịu lì mà tu

Làm tuồng như thể đũa ngu

Khờ khờ tai mắt, giả mù, không nghe

Mùi đời chát ngắt chua lè

Mùi Tiên nếm đắng, không the, ngọt bùi.”⁶

- **Mặt phàm:** Khi làm việc thì bị cấp trên xem thường, khinh khi, cấp dưới không hợp tác, không nể phục, hoặc khi còn đua tranh thế sự thì gia đạo an bài, nhưng khi xả thân hành đạo thì mọi điều tai nạn, rủi ro đổ xô dồn dập đưa đến.

Tóm lại, nghịch kháo là mọi điều làm cho chúng ta không toại

6. Đoàn ngày 18-9 Bính Tý (1936), bài “Dưỡng sanh Tánh Mạng”.

chí, không hài lòng, khiến chúng ta phải bận tâm bận trí, lúc nào cũng cảm thấy bất túc bất mãn. Do đó, đứng trước sự nghịch khảo chúng ta phải sáng suốt nhận ra chân tướng, xem thường miếng đỉnh chung danh lợi, an phận tùy duyên, kiên tâm trì chí tiến bước trên đường đạo đức, đồng thời cầu nguyện sự ban ơn hộ trì của Ông Trên giúp cho ta vượt qua được mọi nghịch cảnh, để mọi việc được an vui tốt đẹp.

Như thế, mọi sự khảo thuận hay khảo nghịch xảy đến cho mình đều do kết quả của tam nghiệp thân, khẩu, ý mà ta đã gây tạo từ bao đời, nên phải vui vẻ trả nghiệp và sáng suốt nhận định chân tướng của nó. Đức Vạn Hạnh Thiền Sư có dạy:

“Từ cái khảo nghịch đến cái khảo thuận, đó là kết quả của mọi nghiệp thân, nghiệp khẩu và nghiệp ý. Hành giả phải sáng suốt nhận định, tìm chân tướng của nó mà tinh tiến mãi trên đường chánh đạo.

Dầu mọi sự kiện xảy đến cho mình, cho gia đình mình, dầu vui, dầu buồn, dầu thuận, nghịch, dầu bất bình, dầu toại ý hoặc nghịch ý, luôn luôn phải phân tách từ mọi sự kiện để không một sự kiện nào có thể làm thối chí ngã lòng, chùn chân trở bước trên đường Thiên đạo vì các từ ngữ: lý do, tại bị, bởi vì, v.v... Đó mới thật là ‘chánh tinh tiến’. (...)

Khảo nghịch thường nhân để nhận nhìn

Phơi bày chân tướng trước nhân sinh

Chỉ e khảo thuận hay lầm lẫn

Thuận nghịch mình đây lại đối mình.”⁷

+ **Điền đảo khảo:** Mỗi người tùy theo căn cơ, duyên phận của

7. Đức Vạn Hạnh Thiền Sư, Minh Lý Thánh Hội, 26-01 Tân Hợi (21-02-1971).

mình, cũng như những căn quả tiền khiên mà mình đã tạo ra ở kiếp trước mà gặp những khảo đảo khác nhau, không ai giống ai. Có người thì gặp thuận khảo trước, rồi đến nghịch khảo. Nhưng cũng có người lại gặp nghịch khảo trước rồi thuận khảo hay bị nội, ngoại, khí, kỳ khảo luân phiên liên tiếp làm cho người tu thất điên bát đảo, dễ nản chí ngã lòng, xa rời đường đạo. Đứng trước sự khảo thí này, người tu phải có một đức tin kiên định, không ngã gục trước giông tố của cuộc đời vì không có cơn giông nào không dứt, không có biển sóng nào không lặng. Con người cũng thế, không ai phải gặp khó khăn trắc trở mãi, cũng không ai được thuận lợi mãi, vấn đề là ta phải biết lo lập công bồi đức hầu tiêu trừ bớt nghiệp chướng tiền khiên và giữ vững đức tin, vững bước trên nấc thang tiến hóa.

+ **Đạo khảo:** Có hai loại nội và ngoại

- **Nội khảo:** Là những khảo đảo phát xuất từ trong nội bộ tổ chức Đạo như bất đồng quan điểm dẫn đến bất hòa, chia chi rẽ phái, xa lìa gốc Đạo, làm cho nhơn sanh, tín đồ hoang mang không biết phải đi về đâu. Nên khi đứng trước sự khảo thí này, người tu phải hết sức sáng suốt, thận trọng, dùng lương tri lương năng của mình để nhận chân sự thật, hầu không xa rời chánh Đạo.

- **Ngoại khảo:** Do bàng môn tả đạo bên ngoài đến khảo thí. Ông Trơn thường bảo con Phật thì Phật độ, con ma thì ma rước, thế nên Phật sẽ độ những người có duyên phần, còn ma thì rước những người ham danh vọng, thích sự huyền diệu, vì Quỷ vương cũng được Đức Chí Tôn cho phép khảo thí chúng ta, cũng được phép mượn danh Tiên Phật, dùng thần thông biến hóa để mê hoặc lòng ta, biết ta còn ham muốn thứ gì thì sẽ

cho ta thứ đó để dẫn dắt ta xa rời chánh đạo, đi vào con đường tà đạo lúc nào không hay biết. Thế nên người tu khi gặp cảnh khảo thí này phải dùng trí tuệ sáng suốt nhận định cho rõ hai nẻo chánh tà, chơn giả, phải biết lo trau dồi phẩm hạnh để vượt qua cơn khảo thí.

3. VÔ MA KHẢO BẤT THÀNH ĐẠI ĐẠO

Đại Đạo là con đường rộng lớn, đưa con người đến chỗ quang minh qua việc tu tâm sửa tánh. Đại Đạo chính là ngọn đuốc thiêng liêng sáng soi khắp các miền thượng trung hạ giới, là con đường giúp ta phấn chấn hoàn nguyên sau khi hoàn thành sứ mạng nơi thế gian. Con đường này là con đường nghịch hành phản bổn, không phải trái toàn hoa thơm cỏ lạ, mà đó là con đường chông gai, hiểm trở nhiều sóng gió bão bùng để thử thách sự kiên tâm trì chí của người tu. Đại Đạo giúp cho người tu có thể tiến hóa để trở về Bạch Ngọc Kinh hội nhập cùng Thầy.

Mọi việc chánh tà thường tương khắc nhau, ma và Đạo luôn đi song hành cùng nhau, hễ Đạo khai thì Ma khởi. “Đạo cao nhưt xích, Ma cao nhưt trượng. Đạo cao nhưt trượng, Ma cao đầu thượng”. Nếu không có sự khảo đảo của ma vương thì Đạo khó thành. Vì thế Đức Chí Tôn buộc vì luật công bình của Tạo Hóa phải để cho ma khảo thí chúng ta về tâm đức, phẩm hạnh để xem có xứng đáng đắc Đạo cùng chăng, song Thầy cũng đã cho chúng ta một bộ thiết giáp đó là đạo đức để giúp ta vượt qua được sự khảo thí của ma vương. Thầy dạy trong Thánh Ngôn Hiệp Tuyển như sau: *“Thầy đã thả một lũ hổ lang ở lộn với các con. Thầy hằng xúi chúng nó thừa dịp mà cắn xé các con, song trước Thầy đã cho các con mặc một bộ thiết giáp chúng nó chẳng hề thấy đặng là đạo*

đức của các con.

Ấy vậy ráng gìn giữ bộ thiết giáp ấy hoài cho tới ngày các con hội hiệp cùng Thầy.”⁸

Các Đấng Phật Tiên cũng đã từng nói: *“Vô ma khảo bất thành Đại Đạo, Đạo bất khảo bất thành Phật.”*

Quả thật vậy, ngày xưa Đức Chúa Giê-su, Đức Phật Thích Ca đều phải trải qua những thử thách của ma vương. Phúc Âm theo Thánh Maccô chép rằng Đức Giêsu chịu cám dỗ trong sa mạc: *“Người ở trong hoang địa bốn mươi ngày, chịu Satan cám dỗ...”* và Đức Giêsu đã thắng được sự cám dỗ của Satan.

Vào cái đêm trước khi thành Phật dưới cội cây bồ đề, tu sĩ Cồ Đàm còn bị ba cô con gái tuyệt đẹp của ma vương Ba Tuần cám dỗ và hành giả Cồ Đàm đã chiến thắng vượt qua. Đức Khổng Tử cũng phải chịu sự vây hãm bảy ngày giữa biên giới nước Tần và nước Thái. Đường Tam Tạng và ba đồ đệ đi thỉnh kinh cũng phải trải qua 81 kiếp nạn mới được thành Phật. Vì thế, khi chúng ta quyết tâm chọn đường tu giải thoát thì phải kiên tâm trì chí, đại hùng, đại lực trước sự khảo thí của ma vương.

“Biết đạo đức chịu lý với Đạo

Để quý ma nó khảo mới cao

Phơi gan, trải mật anh hào

Đại hùng, đại lực mới vào cảnh Tiên.”⁹

Như thế, muốn vào được cảnh Tiên thì cần phải có sự khảo đảo của ma vương để biết được phẩm hạnh của ta tiến đến đâu trên nấc thang đạo đức, và mỗi lần trải qua một sự khảo thí là ta

8. Đoàn ngày 13-3-1926.

9. Đức Chí Tôn, *Đại Thừa Chơn Giáo*, đoàn ngày 04-9 Bính Tý (1936), bài “Kiên nhẫn- Hạnh người tu”.

đã tiến được một bước trên con đường tiến hóa. Đồng thời cần phải có sự khảo thí mới định được phẩm vị cho người tu hành.

“Ma cao mới biết Đạo là cao

Lửa đỏ vàng mười há phải sao?

Vượt biển thuyền từ tâm chẳng động

Trèo non lối tục tánh đùng xao

Lạnh lòng sương tuyết hoa tươi sắc

Dào dạt nắng mưa quả đẹp màu

Muốn lại quê xưa, nơi chánh đạo,

Ta chờ, Ta đợi Hội Bàn Đào.”¹⁰

4. PHƯƠNG PHÁP VƯỢT QUA CƠN KHẢO THÍ

Ma không có hình tướng, nó tùy tâm chúng ta mà sinh ra. Hễ tâm còn ham muốn thứ gì thì nó hiện ra thứ đó để dụ dỗ dẫn dắt chúng ta. Nếu thấy sắc dục lòng tà thì con ma sắc thừa cơ làm hại. Nếu còn ham muốn danh vọng lợi quyền thì nó sẽ dùng mồi danh bả lợi để câu nhử chúng ta. Nếu còn tự cao, ngã mạn, chưa làm chủ được tánh nộ thì con ma nộ sẽ hiện ra để khảo thí chúng ta. Thật ra việc ta cho là mọi người ghét ta, phá ta, khảo ta thực ra chính là do tự ta khảo lấy mình do bởi tính tự ái, tự tôn đã che phủ lương tri khiến cho ta không thấy được chơn tướng của sự thật. Đức Tiếp Pháp Trương Văn Trảng đã chỉ cho chúng ta thấy rõ sự khảo đảo từ đâu mà có. Ngài dạy:

“Xưa nay, trong giới tu thân, thường bị lừa dối phỉnh gạt của nội tâm mà không hay, vì ít ai chịu khó kiểm điểm, kiểm soát và phân

10. Đức Đồng Phương Lão Tổ, Thánh tịnh Ngọc Minh Đài, 15-6 Mậu Thân (10-7-1968).

tách coi phần nào là phần của Thượng Đế phát ban, còn phần nào là do bản năng sinh tồn dục vọng của bản thân gây nên và xúi giục. Nếu khinh thường, nếu lấp lửng, không thể nào tránh được sự đối gạt từ nội tâm.

Ai ai cũng tưởng phần lý trí, phần suy nghĩ, phần nhận xét của mình là đúng, là hay khi những suy xét ấy có lợi cho mình, hoặc về phần vật chất, hoặc về phần danh vị. Có mấy ai chịu khó tìm hiểu coi tánh chất riêng biệt của mắt nó thích những gì, tánh chất của tai thích nghe những gì, tánh chất của mũi thích ngửi những gì, tánh chất của lưỡi thích nếm những gì, tánh chất của thân thể thích đòi hỏi những gì, tánh chất của ý mã tâm viên nó thích những gì, rồi tổng kết lại những phần mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi, lưỡi nếm, xác thân đòi hỏi, ý vọng đều có phải là nhu cầu đòi hỏi cần thiết của mình chăng, có phải sự cần thiết sống còn của lương tri chăng?

Nếu chịu khó phân tách như vậy rồi, sẽ lộ chơn tướng những gì của ta, những gì của Trời. Nếu không phân tách được, ắt bị lừa dối phỉnh gạt đưa con người vào lục đạo luân hồi. Nếu là tín đồ thì sa ngã truy lạc, xa lìa chân thiện mỹ. Nếu là hàng hướng đạo thì hành động sai lạc chơn truyền căn nguyên Đại Đạo, rồi bèn cho là bị người này khảo, bị người kia khảo, thiên hạ xúm lại ghét ta, phá ta, và khảo đảo ta. Thật ra thì không ai khảo mình hết, mà chính tự mình khảo lấy mình, bởi cái tự ái rất lớn, tự tôn rất to, đã che mờ lương tri, không còn thấy đâu là sự thật.”¹¹

Thầy đã cho phép Ma vương khảo thí chúng ta, nhưng đồng thời cũng ban cho chúng ta bộ thiết giáp là đạo đức để vượt qua

11. Nam Thành Thánh thất, 22-8 Đinh Mùi (25-9-1967).

cơn khảo thí. Để giữ gìn bộ thiết giáp cho nguyên vẹn đến ngày hội hiệp cùng Thầy chúng ta phải thực hành Tam công để vượt qua cơn khảo thí.

+ **Công quả:** Để giúp chúng ta giải trừ bớt những oan khiên nghiệp chướng mà ta đã gây tạo từ vô lượng kiếp. Chỉ có việc lập công bồi đức mới có thể giúp ta tiêu trừ được nghiệp chướng. Hơn nữa, trong thời Tam Kỳ Phổ Độ, Đức Chí Tôn đã ban ân đại xá, giúp cho người tu có thể trả nợ dồn trong một kiếp này hầu trở về hội hiệp cùng Thầy .

+ **Công trình:** Để trau giồi phẩm hạnh bằng cách:

- Lập chí nhẫn nại, cam lòng chịu đựng, không trách móc than van, không oán hờn, vui vẻ trả nợ vì các món nợ đó là do oan nghiệp ta đã gây ra từ nhiều kiếp.

- Đặt trọn niềm tin nơi Thiêng Liêng một cách mãnh liệt, bất thối chuyển, không lay động trước phong ba bão táp, luôn giữ vững một đức tin như màu xanh bất biến của ngọc thạch; đồng thời ráng bồi công lập đức để tiêu trừ bớt oan khiên nghiệp chướng, vượt qua các cơn khảo đảo bằng cách dùng sự ôn hòa, tận tụy giúp đỡ mọi người, nhất là đối với những người hay chỉ trích, phỉ báng, hãm hại mình; đồng thời cầu xin sự hộ trì của Ông Trên giúp sức cho mình vượt qua được cơn khảo thí, thì dần dần các oan nghiệp sẽ bớt đi và con đường tu hành được hanh thông.

- Giữ cho tâm không vọng động, không để cho thập tam ma lôi cuốn, giữ cho tâm luôn an nhiên, thanh tịnh, không ham muốn thì mọi sự thử thách sẽ như luồng gió thoảng qua.

- Cẩn ngôn, thận trọng giữ gìn lời nói. Đức Chí Tôn có dạy: “(...) sự khảo có nhiều đường, một là khảo về tinh thần, hai là khảo về

*vật chất, ba là khảo về sự khổ thiết. Vậy từ đây mỗi con cần nhận định, đừng vội ngôn luận mà phải bị tà khảo. Giờ nay, Thầy muốn mỗi con nhận thức cho tốt lý về chỗ thất thiết ngôn luận, mà có khi phá hoại đường đạo chậm tiến, nếu các con mỗi mỗi biết lo phận sự, biết giữ nhiệm vụ, thì dù cho sự nói hay việc làm, cũng tại nơi tâm của mỗi con.*¹²

– Giữ nghiêm quyền pháp Đạo luật, vì chỉ có sự công phu tu học, hành đạo theo đúng quyền pháp mới giúp người tu tránh được điều khảo đảo. Đức Hiền Thế Đạo Nhơn có dạy tại Thánh tịnh Ngọc Minh Đài ngày 01-4 Kỷ Dậu như sau:

“Sau đây, Tệ Huynh muốn nói về quyền pháp Đạo. Trong thời gian qua, sở tại hành đạo tùy lòng cao hứng, thích sao làm vậy. Công việc tiến chậm, tiến mau tùy lúc vui buồn của mỗi người, không theo nội qui luật lệ đã có của Đạo. Chính vì lẽ đó gây sự phiền phức hờn giận lẫn nhau rồi ly tán, rồi trở lại nói: “Tôi bị khảo”. Sự thật, tự mình làm trật. Cái trật đó trở lại khảo mình chớ không phải tự bên ngoài đem đến. Các em thấy không? Một nước phải có hiến pháp, một đoàn thể, một tổ chức cũng phải có nội quy hoặc luật lệ hoặc quy điều. Nước có được an bình thanh trị là do mỗi người từ cấp lãnh đạo đến dân dã cùng đình đều tuân hành luật pháp.

*(...) Các em đã có tâm, là vốn liếng Thiên phú rồi, nhưng cần phải thượng tôn luật pháp hoặc nội quy hành đạo mới khỏi bị khảo đảo, vì nội quy là cái đường rầy xe lửa. Nếu xe lửa chạy trật đường rầy ắt đâm nhào xuống hố, kéo luôn khách cùng theo.*¹³

+ Công phu để giúp cho người hành giả sáng suốt phân định

12. Đức Chí Tôn, Tam Giáo Điện, 29-01 Quý Tỵ (14-3-1953).

13. Đức Hiền Thế Đạo Nhơn, Thánh tịnh Ngọc Minh Đài, 01-4 Kỷ Dậu (16-5-1969).

mọi lẽ phải trái, chơn ngay, đồng thời giữ tâm thanh tịnh trước những thử thách, cám dỗ của ma vương ác quỷ.

TẠM KẾT

Con người đến thế gian này để học hỏi và tiến hóa trở về quê xưa vị cũ nơi cõi thiêng liêng hằng sống nên phải chấp nhận mọi cuộc khảo thí. Việc khảo thí sẽ giúp phân biệt được sự chân ngay của người tu trong lúc vàng thau lẫn lộn. Nó cũng giúp cho người tu giải trừ những oan khiên nghiệp chướng đã gây ra từ vô lượng kiếp. Đồng thời giúp cho người tu thuần hóa lần tâm tính của mình, từ đó xác lập quả vị. Chính vì thế, Đức Chí Tôn thương càng nhiều thì khảo thí chúng ta càng nhiều để chúng ta có dịp trau giồi, rèn giũa phẩm hạnh cho xứng đáng hầu trở về với Thiên tánh Chân Thiện Mỹ mà Trời đã ban phát cho mỗi người.

Xin được mượn lời dạy của Đức Diêu Trì Kim Mẫu và Đức Chí Tôn thay cho lời kết.

*“Con ôi! Hễ lãnh vai tuồng
Độ đời nào nệ vui buồn thế gian
Kiên tâm trì chí bền gan
Luyện phan tâm nội minh quang thán ngày.
Thán ngày bền chí với bền công
Khảo thí gian lao chớ nản lòng
Việc khó cố làm nên giá bửu
Kiếp người sứ mạng phải cho xong.”¹⁴*
Và:

14. Đức Vô Cực Từ Tôn, Trúc Lâm Thiên Điện, 06-01 Ất Ty (07-02-1965).

*“Cúi lòn khỏi lúc gian nguy
Gặp cơ khảo đảo chịu lý cho qua
Níu nương trên dưới thuận hòa
Nhịn nhường tránh khỏi rầy rà nghịch nhau.”¹⁵*

Tư liệu tham khảo

1. *Khảo đảo người tu* – Hội Quán A Di Đà
2. *Thánh Giáo Sư Tập các năm*, CQPTGLĐĐ
3. *Đại Thừa Chơn Giáo*

15. Đức Chí Tôn, *Đại Thừa Chơn Giáo*